

หัวข้อ	การพัฒนารูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยในจังหวัดเชียงใหม่
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา
ชื่อนักศึกษา	นางสาวปุณณสา โพธิ์พฤกษ์
หลักสูตร	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา กลุ่มวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยในจังหวัดเชียงใหม่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคุณลักษณะสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นนักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ และคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 161 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเสริมสร้างสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นนักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยพายัพ ที่ได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจงจากประชากรที่มีคะแนนสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนต่ำสุดจนถึงลำดับที่ 20 และสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 20 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยา ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการปรึกษาใดๆ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบวัดสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยา มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.66-1.00 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่างอยู่ระหว่าง 0.287-0.775 และมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ 0.929 2) แบบสังเกตสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยา มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.33-1.00 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่างอยู่ระหว่าง 0.234-0.918 และมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ 0.806 3) รูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยา มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1) ค่าเฉลี่ยสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยรวมของนักศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยา จำนวน 161 คน อยู่ในระดับมาก ($\mu=3.58$, $\sigma=.20$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า สมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนด้านเจตคติในการให้การปรึกษา ($\mu=3.82$, $\sigma=.40$) ด้านทักษะในการให้การปรึกษา ($\mu=3.68$, $\sigma=.22$) และด้านความสามารถในการดำเนินการให้การปรึกษา ($\mu=3.55$, $\sigma=.32$) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านบุคลิกภาพของเพื่อนผู้ให้การปรึกษา ($\mu=3.48$, $\sigma=.36$) และด้านความรู้ในการให้การปรึกษา ($\mu=3.36$, $\sigma=.27$) อยู่ในระดับปานกลาง

2) รูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยา พัฒนาการจากการประยุกต์แนวคิด ทฤษฎี และเทคนิคต่างๆของการให้การปรึกษากลุ่ม ประกอบด้วย ทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มการรู้คิด – พฤติกรรม ทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มเผชิญความจริง โดยมีขั้นตอนในการให้การปรึกษากลุ่ม 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเริ่มต้น 2) ขั้นดำเนินการ และ 3) ขั้นยุติการให้การปรึกษากลุ่ม

3) สมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยรวมของกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนระหว่างหลังการทดลองและก่อนการทดลอง หลังการติดตามผลและหลังการทดลอง และหลังการติดตามผลและก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าเฉลี่ยสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยรวมหลังการทดลอง ($\bar{x} = 4.22$) และหลังติดตามผล ($\bar{x} = 4.25$) เพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{x} = 2.42$)

4) สมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยรวมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน ส่วนสมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยรวมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลองและหลังการติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าเฉลี่ยหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง ($\bar{x} = 4.22$) มากกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ($\bar{x} = 2.41$) และค่าเฉลี่ยหลังการติดตามผลของกลุ่มทดลอง ($\bar{x} = 4.25$) มากกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ($\bar{x} = 2.45$)

5) ผลการสนทนากลุ่มเฉพาะ พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นอย่างมาก โดยพบว่า นักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงกับตนเองเกี่ยวกับการให้การปรึกษาในทางที่ดีขึ้น ได้เรียนรู้และเข้าใจกระบวนการในการให้การปรึกษา มีเจตคติ บุคลิกภาพ ความรู้ ความสามารถ และทักษะเพิ่มมากขึ้น

คำสำคัญ : สมรรถนะในการให้การปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน , การให้การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน